

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Gerard Bieniek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku A. K.

przy uczestnictwie G. S., M. T. i Gminy Miejskiej K.

przy udziale S. K.

o zniesienie współwłasności,

po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym w dniu 10 lipca 2008 r.,

zażalenia uczestniczki na postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 marca 2008 r., sygn. akt II Ca (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 28.11.2007 r. Sąd Rejonowy zniósł współwłasność nieruchomości gruntowej zabudowanej wielolokalowym budynkiem przez wyodrębnienie lokali mieszkalnych i użytkowych, które przyznał:

- lokale nr 3, nr 4 i nr 7 na współwłasność po ½ części wnioskodawczyni A. K. i uczestnikowi postępowania G. S.;
- lokal nr 6 uczestniczce postępowania M. T.;
- lokale nr 1, 2, 3 i 5 uczestnikowi postępowania Gminie K. oraz orzekł o dopłatach.

Apelację od tego postanowienia wniosła Gmina K. W toku postępowania międzyinstancyjnego do Sądu II instancji skierowała pismo S. K., która powołując się na to, że jest najemcą lokalu nr 4 w tym budynku wniosła o zmianę orzeczenia Sądu I

instancji przez przyznanie na własność lokalu nr 4 Gminie K.. Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 11.03.2008 r. odmówił dopuszczenia do udziału w sprawie S. K. podnosząc, że nie wykazała interesu prawnego, zaś postanowieniem z dnia 12.03.2008 r. oddalił apelację Gminy K.

Postanowienie z dnia 11.03.2008 r. S. K. zaskarżyła zażaleniem. Zarzucając naruszenie art. 510 § 1 k.p.c. przez błędną wykładnię oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia, a także postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 12.03.2008 r. i Sądu Rejonowego z dnia 28.11.2007 r. i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnienie dopuszczalności zażalenia do Sądu Najwyższego reguluje art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c. W szczególności zgodnie z art. 394¹ § 2 k.p.c. w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu II instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c. oraz postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu I instancji. Odnosząc te wymagania do okoliczności niniejszej sprawy stwierdzić należy, że w świetle art. 519¹ § 1 i § 4 pkt 4 k.p.c. przysługiwała w tej sprawie skarga kasacyjna. Dopuszczalność więc zażalenia uzależniona jest od oceny, czy zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego o odmowie dopuszczenia do udziału w sprawie S. K. jako uczestniczki postępowania należy zakwalifikować jako postanowienie kończące postępowanie w sprawie.

Zgodnie z ukształtowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego sformułowanie „postanowienie kończące postępowanie w sprawie” odpowiada kodeksowemu podziałowi postanowień na kończące i niekończące postępowanie w sprawie. Użyty przez ustawodawcę zwrot „w sprawie” wskazuje na zamiar ustawodawcy zacieśnienia kręgu postanowień zaskarżalnych zażaleniem do orzeczeń kończących postępowanie jako całości. Postępowanie kończące postępowanie w sprawie, jako pewnej całości poddanej pod osąd, sąd wydaje zatem wtedy, gdy orzeka o całości postępowania, a nie zachodzą warunki do wydania wyroku lub postanowienia merytorycznie rozstrzygającego sprawę. W szczególności występuje to w przypadkach, gdy merytorycznie rozstrzygnięcie sprawy jest niedopuszczalne lub zbędne.

W postanowieniu z dnia 18.11.1998 r. I CZ 177/98 (niepublik.) Sąd Najwyższy przyjął, że postanowienie Sądu II instancji, oddalające zażalenie na postanowienie

odmawiające dopuszczenia do wzięcia udziału w sprawie, nie kończy postępowania w sprawie w jakimkolwiek jej zakresie. Gdyby podzielić ten pogląd, to zażalenie podlegałoby odrzuceniu. Prezentowany jest jednak pogląd odmienny, który opowiada się za dopuszczalnością zażalenia na postanowienie nie dopuszczające do udziału w sprawie z tego względu, że jest to postanowienie częściowo kończące postępowanie w sprawie. Przyjęcie tego poglądu, za którym opowiada się skład orzekający w niniejszej sprawie uzasadnia merytoryczne rozpoznanie zażalenia. W tym względzie należy jednak podzielić pogląd Sądu II instancji, że składająca zażalenie nie wykazała interesu prawnego, w rozumieniu art. 510 § 1 k.p.c., który uzasadniałyby przyznanie jej statusu uczestniczki postępowania. Uzasadnienie, zgłoszenia udziału w sprawie, które wskazała pozwala stwierdzić, że chodzi o interes faktyczny, a nie prawny. Taki zaś interes nie uzasadnia uznania skarżącej za uczestnika postępowania w sprawie o zniesienie współwłasności nieruchomości.

Z tych względów zażalenie należało oddalić (art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.).